„Iš tiesų, kiekvieno jūsų kūnas formuojamas motinos įsčiose. Keturiasdešimt dienų jis būna kaip sėklos lašas

Abu Abdirrahman Abdullah Ibn Masud (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė: Allaho Pasiuntinys, ramybė ir Allaho palaima jam, mums pranešė – ir jis sako tik tiesą: „Iš tiesų, kiekvieno jūsų kūnas formuojamas motinos įsčiose. Keturiasdešimt dienų jis būna kaip sėklos lašas, po to tiek pat laiko kaip kraujo krešulys, o vėliau tiek pat laiko kaip mėsos gumulas. Tuomet prie jo siunčiamas angelas, kuris įpūčia sielą ir kuriam yra pavesta užrašyti keturis dalykus: jo pragyvenimą, gyvenimo trukmę, darbus ir ar jis bus laimingas ar nelaimingas. Prisiekiu Allahu, kuris yra vienintelis vertas garbinimo, iš tiesų kažkas iš jūsų atliks rojaus gyventojų darbus, kol tarp jo ir rojaus bus tik alkūnės atstumas, tačiau tuomet jį pasieks priskirtas likimas, ir jis atliks pragaro gyventojų darbus ir įžengs į jį. Ir iš tiesų, kažkas iš jūsų atliks pragaro gyventojų darbus, kol tarp jo ir pragaro bus tik alkūnės atstumas, tačiau tuomet jį pasieks priskirtas likimas, ir jis atliks rojaus gyventojų darbus ir įžengs į jį.“

[Sachych] [رواه البخاري ومسلم]

Ibn Masud pranešė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) - o jis yra teisingas savo kalboje ir patikimas, kaip kad Visagalis Allahas patvirtino jo nuoširdumą - kalbėjo su mumis, ir tarė: Kiekvieno iš jūsų kūryba susijungia ir prasideda kai vyras santykiauja su žmona, jo išlieta sperma keturiasdešimčiai dienų surenkama į moters įsčias kaip lašas. Tada ta sperma dar keturiasdešimčiai dienų tampa prilipusiu krešuliu. Tada tampa gumulu, kuris yra kaip kramtomos mėsos gabalėlis, trečią keturiasdešimties dienų laikotarpį. Tada Allahas siunčia jam angelą, kuris įkvepia jam gyvybę pasibaigus trečiajam laikotarpiui. Angelui įsakyta parašyti keturis dalykus: kūdikio išlaikymą - tai yra palaimos kiekis, kurį jis gaus per savo gyvenimą, jo gyvenimo trukmę, kuri yra jo buvimo šiame pasaulyje trukmė, ir jo darbus, kokie jie bus, bei ar jis bus laimingas ar nelaimingas. Tada Pranašas (ramybė ir Allaho palaima jam) prisiekė, kad žmogus gali atlikti rojaus žmonių teisingus darbus (išoriškai), ir tęsia tokią būseną, kol lieka tik rankos ilgis (uolektis) tarp jo ir rojaus; tik uolekčio atstumas skiria jį nuo rojaus pasiekimo. Bet tada likimas jį pasiglemžia ir jis atlieka pragaro žmonių darbus ir tai tampa paskutiniais jo darbais, todėl jis patenka į pragarą. Taip yra todėl, kad norint, kad žmogaus geri darbai būtų priimti, jis ir toliau turi juos daryti. Yra ir kitokio tipo žmonės, kurie pragaro žmonių poelgius atlieka tol, kol priartėja prie jo įėjimo, tarsi juos skiria tik uolekčio ilgio atstumas, bet tada likimas jį pasigauna, ir jis pradeda daryti rojaus žmonių darbus ir ten patenka.